

אויסגאבע פון חיזוק
און השקפה פאר
די אידישע שטוב,
אריינצוברענגען
שמחה און שלום
תשע"ב לפ"ק

גליון לחיזוק
וביסוס הבית
היהודי על אדני
השמחה והשלום
גליון י"ג

בנין בית

בויען צוטרוי

די ערשטע און וויכטיגסטע יסוד וואס מען דארף אראפ לייגן אין שטוב איז אויפבויען צוטרוי (טראסט).

יעדע שייכות צווישן צוויי מענטשן - אפגעזען ווי קליין און שוואך דאס איז - חברים, א רבי מיט א תלמיד, בעל הבית מיט א ארבעטער, מוז זיין כאטש א מינימום צוטרוי וואס איינער זאל זיך קענען פארלאזן אויפ'ן צווייטן אז ער שפילט נישט אויף אים, ארבעט נישט אונטער אים קעגן זיינע אינטרעסן, און ער איז אפן מיט אים. אבער ווען דער מיט וועמען מען איז פארבינדן, דרייט כסדר מיט'ן צונג, באהאלט וואס ער וואלט נישט געדארפט באהאלטן, אדער ער ארבעט אליין אונטערן רוקן, פארלירט מען צוטרוי, און אן צוטרוי איז נישט דא קיין פריינדשאפט און פארבינדונג.

די יסוד און עקזיסטענץ פון די וועלט, האלט זיך נאר ווען עס איז דא צוטרוי, ווען דאס ווערט פארלוירן, פאסירט א קאטאסטראפע. אזוי ווי עס איז געווען לעצטנס ווען די בענק האבן פאלוירן צוטרוי אין דעם פאלק, און די אמעריקאנע עקאנאמיע איז שוואך געווארן. ווען מען גייט צו א דאקטער, מוז מען האבן אין אים צוטרוי אז ער מיינט נאר דיין טובה דיר צו היילן, ווען מען הערט אויס א שדכן, מוז מען האבן עפעס צוטרוי אז ער וועט נישט אריין נארן. פארשטייט זיך אז עס מוז נישט זיין אויך יעדן פאל א הונדערט פראצענטגע צוטרוי, אבער א געוויסע פראצענט - געוואנדן פון וואס מען האנדלט - מוז זיין.

יעדע פאר פאלק האט חתונה מיט א געוויסע מאס צוטרוי איינער אין דעם צווייטן, דער פאקט אז זייערע עלטערן - אין וועמען די קינדער האבן צוטרוי - האבן דאס אויסגעקליבן פאר זיי, איז שוין גענוג צו אנהייבן זייער לעבן מיט צוטרוי, און דאס דארפן ביידע אכטונג געבן נישט צו פארלירן, און צו בויען יעדע מינוט פון טאג, מער און מער.

יעדער דארף וויסן וואס זענען זיינע פליכטן און אויפגאבעס, און אין דעם זיך בויען, דער מאן זאל ארויס ווייזן אחריות אויף דאס געלט וואס קומט אריין, אפגעזעהן ווער איז דער וואס פארדינט. נישט ארויס ווייזן א קאלטקייט אין אידישקייט, און וואס ער ווייסט נישט זאל ער ווייזן אינטרעס זיך נאכצופרעגן, האבן אחריות אויף די קינדער און זייער ערציאונג מיט אלעס וואס איז זיין תפקיד. און די פרוי זאל אנעמען איר שטוב ווירטשאפט ערנסט, קינדער ערציאונג, אחריות אויף די געלט אא"וו. דער פאקט אז מען נעמט אן אויפגאבעס ערנסט, איז גענוג שטארק אריינצוברענגען א צוטרוי איינער אין דעם צווייטן, אפילו מען מאכט טעותים.

וויאזוי וואלט אויסגעזעהן א געשעפט וואס צווישן דעם בעל הבית און דעם אויפזעהער, איז נישט דא קיין צוטרוי, דער באלעבאס האלט אז דער אויפזעהער טוט מיסברויכן זיין ארבעט, טיילט אים נישט מיט זיינע החלטות, און ארבעט קעגן זיינע אינטרעסן, דער אויפזעהער פון די צווייטע זייט האלט אז פאר דעם באלעבאס פעלט דער מינימום פארשטאנד צו פירן אזא פראיעקט, און דער אויפזעהער מאכט געשעפטן אויף די אייגענע האנט. עס איז זעלבסט פארשטענדליך אז א גרויסע הצלחה וועט דארט נישט זיין, מיט די צייט וועלן זיי ווערן גוט צוריסן צווישן זיך און די נאכפאלגן זענען קלאר.

אין א שטוב איז דער מאן דער בעל הבית, דער טאן געבער, ער ברענגט דאס געלט, ער שטעלט אויס וויאזוי צו נוצן דאס געלט, ער דארף געבן די לעצטע ווארט פאר אלע אנגעלעגנהייטן ברוחניות ובגשמיות, ער ברענגט אהיים די תורה'דיגע השקפה און הלכה, און מען דארף זיך קענען שוואל עצה זיין מיט אים אויף יעדן פרט און פרט. די פרוי איז די אויפזעהערין וואס אונטער איר פירערשאפט ווערט די הויז געווירטשאפט, א גרויס חלק פון די וועכנטליכע פארדינסטן ווערט אויסגעגעבן דורך איר, זי דארף איינקויפן עסן, קליידונג און אלע שטוב צוגעהערן, איר הויז האלט זי שוין לויט איר געשמאק, און אזוי אויך די חינוך און ווארעמקייט אין די קינדער, ווענדט זיך גאר גאר אסאך אין די מאמע.

אז עס איז נישט דא צווישן זיי קיין צוטרוי, קענען זיי זיך נישט צוזאמענרעדן, איינער שלעפט רעכטס, דער צווייטער וואס האלט אנדערש, שלעפט לינקס, איינער קריטיקירט דעם אנדערן, איינער קוקט נאך דעם אנדערן, און די שטוב פארט זיג זאג, דער מאן ווייסט נישט וואס די פרוי וויל, די פרוי ווייסט נישט וואס דער מאן וויל, די קינדער ווייסן אודאי נישט וואס די עלטערן ווילן פון זיי, אז דער טאטע זאגט ניין, ווייסן זיי שוין צו לויפן צו די מאמע און זי וועט זאגן יא, אדער פארקערט, און אלעס גייט כאדאראם.

ווען עס איז נישט דא קיין צוטרוי ביי א געשעפט צווישן דעם באלעבאס און דעם אויפזעהער, האט דער באלעבאס די ברירה צו פארשיקן דעם אויפזעהער און נעמען אנשטאט אים א צווייטן, מיט וועמען ער וועט האבן א געמיינזאמע צוטרוי, און אלעס וועט זיך שנעל שטעלן אין פלאץ. אבער אין א אידישע שטוב איז דאס ווי פארשטענדליך חלילה נישט קיין עצה, אויסער דעם וויאזוי מען וועט טון, סיי אויב מען וועט בלייבן צוזאמען אן צוטרוי, און סיי אויב ח"ו נישט, וועט זיין א קאטאסטראפע.

און דערפאר איז די ערשטע זאך צו בויען צוטרוי, און אכטונג צו געבן נישט פארלירן וואס מען האט, יעדער דארף געטרויען דעם אנדערן,

גליון זה נתנדב לע"ג האשה החשובה פרת. טויבא ע"ה בת ר' יצחק יהודה ז"ל יא"צ ה' אדר תגצ"ה
צו מנדב זיין א גליון לעילוי נשמת וכדו' כדי לזכות את הרבים רופט: 347-554-1199 אדער שיקט א אימעיל צו binyan@yeshivanet.com

שואל ומשיב

שאלה: לכבוד די חשובע ארויסגעבער פון בנין עדי עד.

קודם כל א גרויסן יישר כח פאר די אינהאלטסרייכע און אינטרעסאנטע גליון וואס אדרעסירט אזויפיל יסודות'דיגע און וויכטיגע פונקטן פאר א אידישע שטוב, מיר ליינען דאס מיט אינטערעס יעדע וואך און דערקוויקן זיך דערמיט, א דאנק.

איך וויל פרעגן א שאלה בנוגע די טעמע פון לעצטע וואך ווי איר ברענגט ארויס א ביישפיל פון א פרוי וואס פארברענגט מיט איר משפחה בשעת דער מאן איז נישט באקוועם דערמיט.

איך פארשטיי זייער גוט די מציאות און עס איז טאקע ריכטיג אז די פרוי דארף זיך רעכענען מיט דעם מאנ'ס אינטרעסן און נאטורן, אבער מיין שאלה איז אז מיין מאן האט פשוט נישט ליב ווען איך גיי אמאל אמאל צו מיינע עלטערן, אדער געשוויסטער, ער וויל נישט מיט קומען, און ער טעלעפאנירט מיר כסדר איך זאל שוין אהיים קומען.

מעג איך טאקע נישט פארברענגען מיט מיין משפחה? דארף איך זיך רעכענען מיט זיין פאדערונג? איך וואלט זייער דאנקבאר געווען אויב איר קענט ביטע ענטפערן אויף מיין שאלה.

מ. ה.

תשובה: וויבאלד איר פארשטייט אז מען דארף זיך רעכענען מיט דעם מאנ'ס אינטרעסן, זענט איר שוין אויף דעם ריכטיגן וועג צו לעזן דעם פראבלעם.

די ערשטע זאך וואס איר דארפט טון, איז זיך אליין איבערקוקן, צו די "אמאל אמאל" ארויס גיין [אין אייערע ווערטער], איז אין די פאסיגע צייט, די קינדער בלייבן נישט א עול אויף דעם מאן, אא"וו. קוקט אויך איבער אויב אייער ארויס גיין פארשלעפט זיך נישט מער ווי געראכטן, קען זיין אז איר זאגט פאראויס אז איר קומט "שוין" אהיים, און ווען דאס פארשלעפט זיך אפילו אויף א האלבע שעה, קען דאס שוין צוברענגען דעם מאן אייך אהיים צורופן, אויב עס איז אזוי, דאן באשטימט פון פאראויס וויפל צייט בערך איר פלאנט דארט צו זיין, און אויב איר ווילט שפעטיגן רופט אן מאכן זיכער אז עס איז אין ארדענונג.

אויב עס איז נישט קיין איינס פון די אויבנדערמאנטע, פרובירט צו טראכטן וואס מעגליך עס שטערט פאר אייער מאן ווען איר גייט ארויס, אפשר וואלט ער געוואלט אז איר זאלט אים פרעגן רשות, און ער זאל אייך געבן זיין הסכמה, און נישט איר זאלט אים מודיע זיין אז "איך גיי ארויס און איך וועל זיין באלד צוריק". אפשר שפירט ער זיך - צוליב א געוויסע סיבה - געטראפן, אדער פארלאזט, ווען איר גייט צו אייערע עלטערן.

אויב איר קומט נישט אויף מיט עפעס, מאכט א אפענע שמועס מיט אייער מאן דערוועגן, אין א רואיגע צייט, זאגט אים ווי שטארק עס איז אייך וויכטיג ארויסצוגיין אמאל אמאל, און איר באמערקט אז עפעס שטערט אים און ער איז נישט צופרידן מיט דעם, פרעגט אים וואס קען זיין די סיבה, און וואס "איר" קענט בעסער מאכן, אז ער זאל זיין רואיג און צופרידן מיט אייער ארויס גיין עס זאל זיין א הנאה פאר ביידע.

אויב דאס אלעס ארבעט נישט, קען זיין נאך סיבות, וואס דא איז נישט דאס פלאץ דערפון.

הצלחה רבה

אין דעם פעלד, אין דעם שטח וואס דער רבש"ע האט אים געגעבן די אויבערהאנט, דער מאן זאל מאכן זיכער אז אין אלעס וואס איז זיין תפקיד זאל מען זיך קענען פארלאזן אויף אים, ווייל כאטש די פרוי טאר נישט זיין דעם מאנ'ס מוסר זאגער און זי דארף נישט פירן זיינע חשבונות מיט'ן אויבערשטן, אבער וויאזוי קען זי האבן צוטרוי אין אים אז ער פירט ריכטיג תורה'דיג זיין שטוב, ווען ער איז מזלול אין אפענע הלכות [פארשטייט זיך נאכ'ן מברר זיין אז דאס איז א קלארע הלכה]? אזוי אויף דארף די פרוי מאכן זיכער אז דער מאן זאל האבן צוטרוי אין איר, אין אלעס וואס איז איר אויפגאבע, ווייל כאטש דער מאן דארף האבן צוטרוי צו זיין ווייב, אז זי גיט אויס דאס געלט אויף דעם ריכטיגן ארט און די ריכטיגע צייט, אבער אויב זי לעבט נישט מיט קיין חשבון, און זי גיט אויס גרויס געלט אויף שטותים און שמאנצעס, וויאזוי האט ער א הארץ איר אריינצוגעבן געלט אין די הענט אריין?.

קריינדל האט פארלוירן איר חשק צו איינקויפן, ווען זי קומט אהיים, מוז זי אהיים ברענגען פון געשעפט די גאנצע ליסטע וואס זי האט איינגעקויפט, איר מאן האלט אז ער מוז דאס איבער קוקן, און מאכן זיכער אז זי האט חלילה נישט געקויפט קיין איבריגע פראדוקט, אדער בגד.

איר מאנ'ס צוגאנג איז נישט אויסגעהאלטן אויף יעדן פאל, עס קען אבער זיין אז זי האט צוגעברענגט ער זאל פארלירן אין איר צוטרוי, מעגליך אז זי קויפט טאקע שטענדיג זייער נישט אויסגערעכנט, און גיט אויס געלט פאר אומנויטיגע זאכן. פארשטייט זיך אז עס קען אויך זיין אז דער מאן האט אן עקסטרעמע פראבלעם וואס דארף באהאנדלט ווערן.

אויב עס איז דא עפעס וואס איז נישט קלאר, דארף מען זיך דורכרעדן צווישן זיך, דאס אויסגלעטן, און אוועקשטעלן א גאנג וויאזוי דאס דארף זיין, און לאזן פירן דער וואס דארף דאס פירן, עס דארף זיין א רואיגקייט צווישן מאן און פרוי, אז יעדער זאל קענען פירן און אויספירן זיינע אויפגאבעס לויט די אייגענע פארשטאנד מיט דעם אנדער'נס צוטרוי.

אבער באמת כאטש מיר האבן פריער פארגליכן די קשר צווישן מאן און ווייב, צו א געשעפט שותפות, איז דאס נישט אינגאנצן אזוי, א אידישע שטוב איז אסאך מער פון דעם, עס איז נישט "נאר" א שותפות, און עס איז נישט "נאר" א פריינדשאפט, עס איז א "אחדות", וואס נעמט אריין אין זיך, סיי א שותפות אין געוויסע הינזיכטן, סיי א פריינדשאפט, און בעיקר א פאראייניגונג אין מח און אין הארץ, מיט א סארט קשר און שטארקע פליכטן וואס איז נישט דא ביי קיין שום פארבינדונג. און ביי אזא פאל איז נישט גענוג די מינימום צוטרוי וואס פעלט אויס ביי די אויבנדערמאנטע ביישפילן, עס דארף זיין א הונדערט פראצענטטיגע צוטרוי, און דאס איז אויף אסאך א ברייטערע און גרעסערע אספעקט ווי צווישן צוויי געווענליכע שותפים אדער סיי וואספארא קשר וואס צוויי מענטשן האבן צווישן זיך, און איבער דעם אין די קומענדיגע געלעגנהייט אי"ה.

פאר יעוץ און הדרכה
אין עניני שלום בית
רופט הרב יצחק לויפער

718-789-1456

שטרענג קאנפידענשל - גוטע פרייזן
בהמלצת הרבנים שליט"א

בחכמה יבנה בית

רעיון בנושא שלימות הבית, בקשר לפרשת השבוע

אם אין נותנים צדקה במאור פנים אין להעניי שביעה

ונקדים מש"כ בס' פנים יפות (בפרשתן) יסוד נפלא מאד בענין נתינת צדקה וכל אופני ההשפעה, כמה שמפרש מ"ש חז"ל (ברכות ג' ע"ב) כיון שעלה עמוד השחר נכנסו חכמי ישראל אצלו אמרו לו אדונינו המלך עמך ישראל צריכין פרנסה אמר להם לכו והתפרנסו זה מזה אמרו לו אין הקומץ משביע את הארי ואין הבור מתמלא מחוליתו אמר להם לכו ופשמו יריכם בגודוד ע"כ.

ומפרש בפנים יפות, דמה שאמר דוד והתפרנסו זה מזה, היינו שהעשירים יפרנסו את העניים, ואמרו חז"ל (ויק"ר ל"ד ח') יותר ממה שהעשיר עושה עם העני, העני עושה עם העשיר, הרי שהם מתפרנסים זה מזה. וסימן לדבר כי ישראל נקראו גוי אחד, והרמוז בוה, כי האל"ף רומז על העשיר שמצינו ראשי עם נקראים אלופי עדה, והדל"ת רומז על העניים ודלים, ומתחברים ע"י החי"ת האמצעי, והחי"ת הם שני זיינין, כלשון המשנה (שבת ק"ד): נתכוון לכתוב ח' וכ' שני זיינין, והרמוז שזה זן את זה, וזה זן את זה.

וכ' עוד הפנים יפות "אמנם אין העשיר מתברך אלא אם נותן בגדבת לבו ברצונו הטוב, ואז הברכה מצויה אצל העני ומשביע אותו, והברכה הוא שמקבל שכר כפלי כפלים, אבל אם הוא נותן בעין רעה, אז אין להעניי שביעה בו, ואינו מתברך בתשלומי שכר". ובוה מפרש הפסוק (דברים מ"ו י') ולא ירע לבבך בתתך לו, כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך, פי' בגלל הדבר הזה שתתן בעין טובה תתברך ככל מעשה ידך עיי"ש באורך, ועי' מש"כ ג"כ בפ' יחיי (עה"פ וכולן) דכשכונתן בעין טובה או הברכה הוא עד בלי די, אבל בעין רעה, מקבל כמדתו ואין בו שביעה בברכתו עיי"ש.

היוצא לנו מדבריו, כי העשיר שעושה צדקה עם העני, אם נותן בעין טובה, אז יש להעניי שביעה ממנו, ומתברך ג"כ כפלי כפלים עד בלי די, אבל אם נותן בעין רעה אין לו שביעה להעני, ואין לו שביעה בברכתו.

עיקר ההשפעה שפועל לטובה הוא כשהוא ברצון גמור של המשפיע

ונקדים עוד מש"כ הפנים יפות בעשרות מקומות בספרו, דהמלה "פנים", משמעותו "רצון", ומפרש בוה הרבה פסוקים, ולעניינו נעתיק מש"כ ריש פ' בהעלותך, דהנה המצוה הוא ללמוד עם התלמידים בפנים בפנים, כמ"ש (ישעי' ל' ב') והיו עיניך רואות את מורדך, והמעם הוא דכמו שהתלמיד מקבל מרבו, כמו כן הרב מקבל מהתלמיד, כמ"ש (מכות י') ומתלמידי יותר מכולם. ע"כ.

ובפ' משפטים (עה"פ ואלה המשפטים) כ' וז"ל וענין פנים בפנים הוא רצון המשפיע ורצון המקבל, וזה גורם לזה, כי ברצון המשפיע נעשה רצון המקבל, וכן ברצון המקבל יעשה רצון המשפיע ע"כ. ובפ' נשא (עה"פ יאר ה') כ' כח הפנים אשר הוא לטובה משביע את האדם ושמת בחלקו ע"כ.

ותו"ד, דענין פנים בפנים של הרב והתלמיד, היינו שכ"א מראה פנים ורצון לחבירו, וכח הפנים הוא שמשביע את המקבל, והמקבל הוא ג"כ משפיע להרב, וע"כ כ' בשניהם הכחי' של פנים, שבכ"א מהם יש ענין שמראה פנים לטובה לחבירו, הרב לתלמיד והתלמיד לרב.

והרי עתה נרכיב הכל אחת לאחת, ונמצינו למדין, כי בכל אופני ההשפעה,

כ"א הוא בביתו משפיע ומקבל, וכפי ההשפעה כן הוא מקבל

כתיב בפרשתן ציווי השי"ת, למשה לעשות כפרת על הארץ, ושני כרובים עליו, כרוב אחד מקצה מזה וכרוב אחד מקצה מזה.

והנה יש לעמוד ולהתבונן בזה על ארבעה פנים, א' מה שצויה השי"ת לעשותם מן הכפרת ולא להכרם בני עצמו, ב' שהיו פניהם איש אל אחיו, ג' מ"מ היו פרשי כנפים למעלה.

והרביעי והוא העיקר מה שיש בו עיון נמרץ, דהנה לא נתפרש בתורה צורת שני הכרובים אם היו כדוגמת שני זכרים או זכר ונקיבה, אבל רבותינו הראשונים כתבו שצורת שני הכרובים הי' צורת זכר ונקיבה, כ"כ הרבינו בחיי, והספורנו, וכ"כ הרבה מפרשים עה"ת.

והנה בגמ' (יומא ג"ד.) אמרו חז"ל אמר רב קמינא בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגלגל להם את הפרוכת ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה ואומרים להן ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה ע"כ. והמעין יראה שלא נתפרש בגמ' להדיא שצורתם הי' כזכר ונקיבה, אלא שהיו מעורים זה בזה כזכר ונקיבה.

ומשמע זה כ' בתורה תמימה, להקשות על הראשונים שהביאו ראי' מגמ' זו שהיו צורת פני הכרובים זכר ונקבה ומסיק דלא כדבריהם, והביא דבריו ג"כ בס' דרש משה (תרומה) וכ' עוד שהוא דבר זר ומזויר לומר שהיו צורת נקיבה במשכן, ועי' בדרש משה שהארץ בקישותיו ע"ו.

אמנם שניהם כאחד לא השכילו לראות בזה"ק שכ' להדיא בשני מקומות שהכרובים היו דוגמת זכר ונקיבה, עי' בילקוט הגרשוני שהעיר על התורה תמימה, שדברי הוזה"ק לא היו לפניו, וז"ל הוזה"ק (אחרי ג"ט.) וישמע את הקול מדבר אליו, מבין שני הכרובים וידבר אליו, ר' יצחק אמר מכאן אוליפנא דבכל אתר דלא אשתכח דבר ונוקבא לאו כדאי למחמי אפי שכינתא דהא הוא דכתיב (תהלים קמ) ישבו ישרים את פניך, ותנינן כתיב (דברים לב) צדיק וישר הוא דכר ונוקבא אוף הכא כרובים דכר ונוקבא ועליהו כתיב (תהלים צמ) אתה כוננת מישרים, ועמים כמישרים, ובגויי כך (שמות כה) ופניהם איש אל אחיו והא אוקימנא ע"כ. וכ"כ להדיא בזה"ק שמות (רע"ז:).

ולפ"ז דברי הראשונים כראי מוצקים ומקור מקומם מהור בזה"ק, ונעלמו דברי הוזה"ק מהתורה תמימה והדרש משה.

(ולכאורה יש לחמוה על כל הנידון בזה, דהאך שייך לחלק בין צורת הכרובים אם הם נדמים בפועל לזכר ולנקבה, דמה יש לחלק בין זכר ונקיבה על הפנים לחוד, ובתורה לא נתפרש שום שינוי בין כרוב לכרוב, ובהכרח כוננת הראשונים שבשורשם הורו הכרובים לזכר ונקיבה, וד"ז שפיר ילפ' מחז"ל ג"כ, וכ"ה כוננת הוזה"ק והוא פשוט).

אמנם נשאר עדיין דיוק נמרץ שכ' הדרש משה, דמדכ' איש אל אחיו משמע שהיו שניהם זכרים, דאל"ה הו"ל למכתב איש אל אחותו, ומעתה לפ"ד הוזה"ק שהכרובים היו דומים לזכר ונקבה יותר הו"ל לכתוב ופניהם איש אל אחותו.

*

הבורא לעשותם מגוף הכפרת, דהנה הכפרת מרמו על כסא הכבוד כמ"ש רבינו בחיי, והלא ידענו שנשמט איש ואשתו נאצלו ממקום אחד, ומשורש אחד נלקחו מכסא הכבוד משכן הנשמות, וממעם זה בא הציווי מקשה תעשה אותם, משני קצות הכפרת, להורות כי אף שהגופים הם מרוחקים מב' קצוי עולם, אפ"ה ממקום אחת נלקחו וכאחדים הם בשרשם ובמקורם.

ויש לרמו עוד בזה, עפמ"כ החת"ם (כפרשתן) דכל כרוכ בפרישות ב' כנפיו והראש באמצע הנה הוא צורת ש' וכן השני, והיו מחופפים על הלוחות והעדות והיינו ש"ש אנכי על אמרתך ע"כ. ולענינו י"ל באו"א קצת, דהנה ב"פ ש' עולה ת"ר, ובצירוף כ"ב אותיות התורה של הלוחות העדות, הוא תרכ"ב בגימ' אי"ש ואש"ה, ועי' מש"כ בענין זה בגליון ה', דברים נחמדים וצרפו לכאן.

הכרוכים רומזו ששלימות הבית ממושיך שמחה

והנה כ' רב ייבי (תהלים י"ח י"א) וז"ל הנה ראיתי כתוב מעם למה היו כרוכים במקדש, וגם למעלה יש כרוכים מלאכים שפניהם דומים לרביא, בשביל כשאדם בכעס ונומל תינוק בידו נשקט הכעס ממנו, בשביל ששעשועו התינוק מביא לידי שמחה, כן השי"ת רוצה שלא יכעוס על העולם, כמו שהשי"ת מתפלל בעצמו, יה"ר שיכבוש רחמי את כעסי (ברכות ז:) לכך השי"ת רוכב כרוכים ומשתעשע בכרוכים ועי"ז נתמלא רחמים על העולם עכ"ד.

ומעתה לפי האמור שצורת פני הכרוכים רומז לשמחה, יומתק מאד עם דברינו, שהכרוכים הם משפיעים זה לזה, אך ורק ע"י השביעה והשמחה שיש בהשפעת הראשון, שאז חוזר המקבל ומשפיע, וא"ש מאד.

עוד זאת יש אתנו לרמו בענין זה, כי צורת פני הכרוכים הי' כתינוק, ועיקר התועלת של השפעת איש ואשתו בביתם באופן הראוי מזה לזה, הוא שע"ז בניהם הם שמחים ורגעים, בשלות הנפש פנימי וחיצון, ומאד מאד פועלת עליהם לטובה השלום והאהבה בין ההורים, ולזה מורה צורת הכרוכים כתינוקות, לומר לך, כי ההשפעה הראוי' ביניהם נצמייר בהתינוקות, ששורה עליהם שמחה נפשית, וגדלים ומתחנכים על מבועי התורה והיראה.

צורת הכרוכים הי' באופן ששניהם משפיעים ומקבלים

ועתה נבא לבאר פסוקי התורה שהתחלנו, דהנה הכרוכים הי' פניהם איש אל אחיו, רומז לבחינה הנ"ל שכ' הפנים יפות, שהוא ענין של פנים בפנים, רצון המשפיע ורצון המקבל, שהמאור פנים והעין מובה של המשפיע גורם שביעה ושמחה להמקבל, ואז חוזר המקבל להיות משפיע בבחי' ומתלמיד ויתר מכולם, ונעשה גם הוא משפיע בעין יפה, אבל תחלת ההשפעה הוא מהבעל ועל' דגברא מוטל לקיים ושמח את אשתו.

ובכן ידוקדק מאד דאע"ג שהי' צורת זכר ונקיבה, כ' איש אל אחיו, כי לפי האמת גם הנקבה נעשית בחי' זכר המשפיע כאשר הוא מקבלת ההשפעה בצורה הנכונה, ולהורות כן כ' איש אל אחיו, שזהו רומז ששניהם הם משפיעים. ולעומת זה הי' ג"כ פורשים כנפים למעלה, שפרישת כנפים הוא מורה על קבלה, וזהו רומז שהכרוכים לא רק שהם משפיעים אלא שהם מקבלים ג"כ, ונמצא שבכ"א מהם גרמו שהוא משפיע ומקבל כא' וא"ש בעוהשי"ת.

מעשיר לעני, מרב לתלמיד, כפי ההשפעה כן הוא מקבל ממנו, בין בעני שאז אם ההשפעה הוא ברצון ועין טובה, חוזר אליו השפעה ממעל בעין טובה ובלי די, ובין מרב לתלמיד, שהתלמיד גופא משפיע גם לרבו, וכפי רצון המשפיע וההארת פנים, כן הוא השביעה והשמחה בהמקבל, וכפי מדה זו הוא מתברך בחזרה.

*

תועלת ההשפעה בבית, כרוחניות ובגשמיות, הוא רק כאשר הוא בעין טובה, וברצון גמור

השתא דאתינא להכי נייטיב לדעת גם להשפעת הבעל לאשתו, שיש בה השפעת גשמית כמו מעשיר לעני, (וכמאמר חז"ל כתובות ס"ב: עני זו וכו' ועוד הרבה), וכמו כן הוא משפיע עליה השפעה רוחנית כידוע, ובכן כפי מה שהורונו בפנים יפות, נמצא כי צורת ההשפעה הנכונה שתפעל לטובה ותכליתה הנרצה הוא דוקא כשהוא בעין טובה, ובפנים שוחקות, וברוח נדיבה, ואז דייקא יש שביעה בהנשפע, וההשפעה חוזר לאחור להמקבל במלא פנים כפלי כפלים.

והוא דבר המורגש בחוש בהתבוננות בביתו, דכאשר השפעתו אינו במאור פנים, וברצון מוחלט כציווי הבורא, רק בכפי', ואינו משים לב לצרכיה הגשמיים והרוחניים כאחת, ואינו מאיר פנים אליה בעין טובה מעומק הלב, אז אין לה שביעה כלל, וכאשר אין לה שביעה ואינה נרגעת ולא מוצאת מנוחה בבית אישה, אז התנהגותו מטפח על פניו, שאין בה הרצון והחשק למפל בצרכיו הגשמיים, וגם היא אינה מאירה לו פנים, ונחסר לו שלות הנפש והשביעה הנצרכת בחיי יום יום.

ותחלת ההשפעה והעין טובה, הוא מתחיל מהבעל שהוא נעמד בעיקרו ע"ז להיות המשפיע בביתו, ובו תלוי סיבוב הגלגל, אם השפעתו הוא בעין טובה באופן שיש בה כדי שביעה ושמחה, אז גם הוא שמח בחלקו אשר ניתן לו, כי המקבלת חוזרת להשפיע אליו כדי סיפוקו וצרכו בברכה עד בלי די, וגבי איש ואשתו, אין הסיבוב נפסקת לעולם, ובגלגל החזור.

וזהו אפשר לרמו ג"כ במש"כ כי בגלל הדבר הזה יברך ה' אלקיך, ודרשו חז"ל גלגל הוא החזור בעולם, ולענינו יש לרמוז, כי כאשר ההשפעה הוא באופן הראוי, (כמ"ש לעיל אל ידע לבכך בתוך לו) הוא גלגל החזור אליו, ושוב חוזר אל המקבל וממנה אל המשפיע הלוך ושוב עד בלי די והפסק לעולם.

ויש לרמו גם במש"כ והיו לבשר אח"ד, דכמו שכ' הפנים יפות שבג' נקראו גוי אחד ורמו בזה הענין שזה זן את זה כנ"ל, ככה נמי י"ל גבי איש ואשה, האיש הוא הראש והאלוף בביתו, והאשה הוא הדל והעני' כנ"ל, וזה זן את זה בהשפעת הבעל לאשתו וחוזר חלילה.

הכרוכים רומזים על איש ואשתו

והנה כבר גילה לן הרמב"ן ז"ל (באגרת הקודש פרק ב') טפח וכיסה טפחיים, שסוד החיבור של איש ואשה הוא דוגמת שני הכרוכים ע"ש, ומי יחזן לדרב בדברים שביסה עתיק וימין, אולם כמה שהורשה לנו נתבונן, ללמד ממנו לסדר החיים כדרכנו, לאלפנו בינה מרמוזו הכתובים ע"פ פירושים של רבותינו הק"ו ע"ע. והנה כאמור ששני הכרוכים רומזים לאיש ואשתו, יוכן מאד, מה שציוה

בעריכת הרב יצחק לויפער פאר שאלות און הערות אדער צו באקומען דעם גליון binyan@yeshivanet.com

ביטע האלטן די גליונות פריוואט און נישט צושפרייטן אין בתי מדרשים.